

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 64.380/VR
van 9 november 2018

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap
‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de
Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en
de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende
het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in Brussel’

Op 4 oktober 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen*, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in Brussel’.

Het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 6 november 2018. De verenigde kamers waren samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter en Martine BAGUET, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE, Peter SOURBRON, Bernard BLERO en Wanda VOGEL, staatsraden, Sébastien VAN DROOGHENBROECK en Bruno PEETERS, assessoren, en Charles-Henri VAN HOVE en Veerle VERTONGEN, toegevoegd griffiers.

Het verslag is opgesteld door Xavier DELGRANGE en Brecht STEEN, eerste auditeurs-afdelingshoofden en uitgebracht door Brecht STEEN.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 november 2018.

*

---

* Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2.1. Met het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap wordt de instemming beoogd met het samenwerkingsakkoord van 2 oktober 2018 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschapscommissie en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie ‘betreffende het uniek loket voor de mobiliteitshulpmiddelen in Brussel’ (hierna: het samenwerkingsakkoord).

Dit samenwerkingsakkoord beoogt de wijze te bepalen waarop de verschillende bevoegde overheden die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad bevoegd zijn voor de mobiliteitshulpmiddelen, een uniek loket organiseren voor de personen met een zorgbehoefte die aanspraak maken op mobiliteitshulpmiddelen (artikel 4). Luidens artikel 3 van het samenwerkingsakkoord wordt beoogd “de continuïteit in de dienstverlening, de rechtszekerheid en de keuzevrijheid van de inwoners van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad te verzekeren”.

Dit samenwerkingsakkoord moet worden gelezen in samenhang met het samenwerkingsakkoord van 24 juli 2018 tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap ‘betreffende de mobiliteitshulpmiddelen’ waarover de Raad van State reeds de adviezen 64.089/VR² en 64.184/4³ heeft gegeven.

2.2. Naast de doelstelling ervan, bevat het samenwerkingsakkoord waarmee wordt ingestemd nog een aantal algemene bepalingen, namelijk enkele definities (artikel 1) en het toepassingsgebied (artikel 2).

Verder regelt het samenwerkingsakkoord onder meer:

- dat de inwoners van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad die verzekerd zijn bij de Vlaamse sociale bescherming (hierna: VSB) voor de aanvraag van een

---

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Adv.RvS 64.089/VR van 26 september 2018 over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen’.

³ Adv.RvS 64.184/4 van 26 september 2018 over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest ‘portant assentiment à l’accord de coopération entre la Communauté flamande, la Région wallonne, la Commission communautaire française, la Commission communautaire commune et la Communauté germanophone relatif aux aides à la mobilité’.

tegemoetkoming voor mobiliteitshulpmiddelen kunnen opteren voor de regelgeving van de VSB (artikel 5) of de regelgeving van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (hierna: GGC) (artikel 6), waarbij zij zich voor hun aanvraag wenden respectievelijk tot een zorgkas (artikel 5) of tot het loket van de GGC (artikel 6);

- dat de overige inwoners van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad enkel een beroep kunnen doen op de GGC-regeling en daartoe hun aanvraag indienen bij het loket van de GGC (artikel 7);
- dat tijdens een overgangsperiode die loopt tot op het ogenblik dat de GGC een regeling heeft aangenomen voor de zgn. aanvullende tegemoetkomingen, dit zijn de tegemoetkomingen die voorheen door het VAPH en Phare werden verleend, de inwoners van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad die een beroep doen op de regeling (voor de basistegemoetkoming) van de GGC, voor de zgn. aanvullende tegemoetkoming een beroep kunnen doen op de VSB (gedurende maximum drie jaar)⁴ (artikel 9) of de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof) (artikel 10);
- dat de bevoegde overheden de nodige maatregelen nemen om te vermijden dat de tegemoetkomingen van de verschillende overheden kunnen worden gecumuleerd (artikel 11);
- dat de deelentiteiten de noodzakelijke informatie uitwisselen die is vereist in het kader van het samenwerkingsakkoord (artikel 12).

VORMVEREISTEN

3. Op grond van artikel 4, § 2, 1°, van het decreet van 7 december 2007 ‘houdende de oprichting van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid en van een Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en (Kandidaat-)pleegzorgers’ is de Vlaamse Regering verplicht om het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (hierna: SAR WGG) te vragen over de voorontwerpen van decreet, waaraan de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring heeft gehecht.⁵ Dat het voorontwerp van decreet *in concreto* een instemmingsakte met een samenwerkingsakkoord betreft, doet geen afbreuk aan deze verplichting.

Uit het dossier blijkt niet dat over het ontwerp een advies van de SAR WGG is gevraagd. Evenmin blijkt uit de notificatie van de Vlaamse Regering dat een dergelijk advies zal worden gevraagd.⁶

---

⁴ Vanaf 1 januari 2019 zullen de zogenaamde aanvullende middelen immers niet meer verleend worden door het VAPH, maar door de zorgkassen in het kader van de VSB (zie de artikelen 105 en volgende van het decreet van 18 mei 2018 ‘houdende de Vlaamse sociale bescherming’).

⁵ Die adviesverplichting vloeit ook voort uit artikel 4, § 2, 1°, van het decreet van 18 juli 2003 ‘tot regeling van strategische adviesraden’.

⁶ In tegenstelling tot wat het geval was bij het voorontwerp van decreet ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Franse Gemeenschapscommissie,

Hierover ondervraagd, verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Gezien er reeds bij de advisering van het decreet VSB uitvoerig is ingegaan door de SAR op de principes van toepassing in Brussel (zie bijlage onderdeel advies SAR) en het feit dat dit samenwerkingsakkoord enkel de verdere modaliteiten omvat van de toepassing van enerzijds het decreet VSB en anderzijds het SA mobhm in Brussel (waar de Raad zich toen heeft onthouden van inhoudelijk advies -> zie bijlage), leek het ons niet noodzakelijk om hierover nog advies in te winnen bij de SAR.

De principes die we destijds aan de SAR hebben toegelicht naar aanleiding van het VSB-decreet werden niet meer gewijzigd in voorliggend SA.

Gezien de dringende noodzaak om dit akkoord gelijktijdig te laten in werking treden met het akkoord mobiliteitshulpmiddelen, is het bovendien belangrijk om zo snel mogelijk vooruit te geraken met dit SA om niet in een juridisch vacuüm terecht te komen.”

Het komt aan de SAR WGG zelf toe te oordelen of het ontwerp nog nieuwe elementen bevat waarover te adviseren valt. Dat het ontwerp snel moet worden aangenomen doet evenmin afbreuk aan de voormelde adviesverplichting. Het advies van de SAR WGG zal dan ook alsnog moeten worden ingewonnen.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst van het voorontwerp of het samenwerkingsakkoord ten gevolge van het inwinnen van dat advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

BEVOEGDHEID

4.1. Artikel 63, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 ‘met betrekking tot de Brusselse Instellingen’ luidt als volgt:

“De Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap⁷ en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, sluiten in elk geval een samenwerkingsakkoord voor het instellen van één loket voor de gehandicapten wat betreft het beheer van de mobiliteitshulpmiddelen bedoeld in artikel 5, § 1, II, 4°, van de bijzondere wet en de andere hulpmiddelen van dezelfde aard, op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

---

de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de Duitstalige Gemeenschap betreffende de mobiliteitshulpmiddelen’ waarover de Raad van State op 26 september 2018 advies 64.089/VR heeft gegeven.

⁷ Lees: de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof) (zie artikel 138 van de Grondwet en de ter uitvoering ervan aangenomen bijzondere decreten: decreet van 3 april 2014 van de Franse Gemeenschap ‘relatif aux compétences de la Communauté Française dont l’exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire française’, artikel 3, 7°; decreet van 4 april 2014 van de Franse Gemeenschapscommissie ‘relatif aux compétences de la Communauté Française dont l’exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire française’, artikel 3, 7°; decreet van 11 april 2014 van het Waalse Gewest ‘relatif aux compétences de la Communauté Française dont l’exercice est transféré à la Région wallonne et à la Commission communautaire’, artikel 3, 7°).

In afwachting van het sluiten van dit samenwerkingsakkoord, kennen de bevoegde diensten inzake het gehandicaptenbeleid van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap de mobiliteitshulpmiddelen bedoeld in artikel 5, § 1, II, 4°, van de bijzondere wet toe aan de personen die zich te dien einde tot hen richten. De aldus toegekende hulpmiddelen overeenkomstig de regels uitgevaardigd door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie vallen ten laste van deze laatste. Elke gemeenschap richt maandelijks een afrekening van de toegekende hulpmiddelen, aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie die haar de overeenstemmende middelen stort binnen de zestig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van deze afrekening.”

Tijdens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 werd verduidelijkt wat met “één loket” wordt bedoeld. In de toelichting bij het voorstel dat tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 heeft geleid, merkten de indieners het volgende op:

“Onder één loket dient te worden verstaan een hulpsysteem waarbij de gehandicapte het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen waarvan hij of zij kan genieten, kan verkrijgen door zich tot één enkele dienst te richten. In afwachting van dit Samenwerkingsakkoord kennen de bevoegde diensten van de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap (VAPH, Phare), overeenkomstig de regelen bepaald door de GGC, de mobiliteitshulpmiddelen toe aan de personen die zich tot hen richten.”⁸

In de toelichting bij een amendement op de voorgestelde tekst, dat vervolgens werd goedgekeurd door de bevoegde Senaatscommissie,⁹ preciseerden de indieners van het voorstel het volgende:

“De indieners van het voorstel zien tot slot niet in hoe het voorgestelde artikel 63, derde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989, zou ingaan tegen de finaliteit van een enig loket, dat zoals uit het voorstel blijkt, moet gerealiseerd worden in hoofde van de gehandicapte, en niet vanuit de instelling zoals de Raad van State — verkeerdelijk — aangeeft in zijn advies nr. 53.932/AV). Dit betekent aldus dat het enig loket kan worden opgericht ofwel door twee instanties die aanwezig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (VAPH en Phare), zolang het voor de gehandicapte maar volstaat om zich tot één van de twee te wenden om de totaliteit van de hulpmiddelen te bekomen, ofwel door een instantie die onder de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie valt.”¹⁰

Uit deze passages valt af te leiden dat de bijzondere wetgever met de notie “één loket” niet zozeer de organisatie van één loket of dienst in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad voor ogen had, maar wel de onderlinge afstemming door de bevoegde overheden van hun bevoegdheidsuitoefening, zodat de persoon met een handicap zich slechts tot één loket of dienst dient te wenden om al zijn rechten of aanspraken op mobiliteitshulpmiddelen te kunnen uitoefenen.¹¹

⁸ Toelichting bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2012-13, nr. 5-2232/1, 7 en 194.

⁹ Verslag (MOUREAU en BEKE) namens de Commissie voor de institutionele aangelegenheden bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2013-14, nr. 5-2232/5, 352.

¹⁰ Amendement nr. 29 bij het voorstel van bijzondere wet ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat, 2013-14, nr. 5-2232/4, 26.

¹¹ Zie adv.RvS 64.089/VR, opmerking 7.1.

Er moet worden nagegaan of de om advies voorgelegde regeling daarmee in overeenstemming is.

4.2. In artikel 1, eerste lid, 4°, van het samenwerkingsakkoord wordt het begrip “uniek loket” als volgt gedefinieerd:

“overeenkomstig artikel 63, derde lid van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen (BWBI), bouwen de Vlaamse Gemeenschap enerzijds en de Franse Gemeenschapscommissie (Cocof) en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) anderzijds een uniek loket uit op het grondgebied van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad”

Artikel 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord omschrijft de contouren van het uniek loket. Het bepaalt het volgende:

“In dit uniek loket kan de zorgbehoevende het geheel van zijn mobiliteitshulpmiddelen verkrijgen, zowel de in oorsprong door de federale overheid als door de gemeenschappen gefinancierde mobiliteitshulpmiddelen. Onder één loket dient te worden verstaan: een hulpsysteem waarbij de persoon met een zorgbehoefte het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen waarvan hij of zijn kan genieten, kan verkrijgen door zich tot één enkele dienst te richten.”

In de memorie van toelichting en in de *bisnota* aan de leden van de Vlaamse Regering wordt het principe van het uniek loket als volgt gepreciseerd:

“Essentieel hierbij is dat de zorgbehoevende zich tot één loket kan wenden, zowel om zijn oorsprong federale mobiliteitshulpmiddelen, als zijn in oorsprong gemeenschapshulpmiddelen te ontvangen.

Opdat een Brusselaar aan de hand van één enkele aanvraag alle mobiliteitshulpmiddelen zou kunnen bekomen *waarop hij aanspraak kan maken*, verplicht de bijzondere wet de verschillende bevoegde bestuursniveaus om een uniek loket (...) voor de toekenning van deze middelen op te richten.

Elke inwoner van Brussel moet zich dus slechts wenden tot één loket. De basisprincipes die hierbij in dat samenwerkingsakkoord gehanteerd worden, zijn:

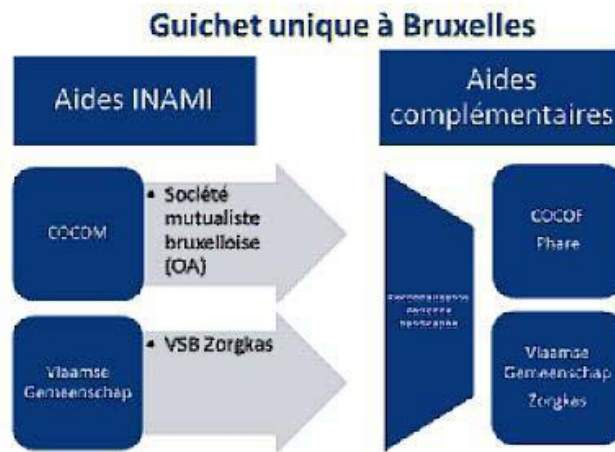
- het verzekeren van de continuïteit in de dienstverlening
- het garanderen van de keuzevrijheid voor de inwoner van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad;
- het garanderen van de rechtszekerheid.” (cursivering aangebracht).

Naar aanleiding van het onderzoek van de adviesaanvraag over een voorontwerp van decreet van de Franse Gemeenschapscommissie houdende instemming met hetzelfde samenwerkingsakkoord heeft de gemachtigde die aangewezen is in die adviesaanvraag het volgende verklaard over de draagwijdte van artikel 1, eerste lid, 4°, en tweede lid, van het samenwerkingsakkoord:

“Le point 4° fait référence à la loi spéciale du 6 janvier 2014, ce qui semble utile aux parties et comme vous le dites défini en termes de portée dans l’alinéa 2.

La première phrase de l’alinéa 2 signifie qu’une personne à Bruxelles choisit son mode d’entrée de sa demande, soit COCOM soit VSB et que sa demande est traitée jusqu’au bout par les administrations qui se concertent.

Le schéma global est le suivant :

11 ”

Gevraagd of de uitgewerkte regeling werkelijk neerkomt op een uniek loket in de zin van artikel 63, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989, verklaarde de gemachtigde van de Vlaamse Regering het volgende:

“Wie in dit tweetalig gebied woont en aangesloten is bij de Vlaamse sociale bescherming kan zijn aanvraag voor een mobiliteitshulpmiddel indienen bij ofwel het loket georganiseerd door de GGC (GGC-loket), ofwel bij de zorgkas van de Vlaamse sociale bescherming (VSB-loket). Inwoners van voornoemd tweetalig gebied die niet zijn aangesloten bij de Vlaamse sociale bescherming kunnen hun aanvraag enkel indienen bij het GGC-loket.

Zowel bij het GGC-loket als bij het VSB-loket zullen het geheel van de mobiliteitshulpmiddelen kunnen worden aangevraagd waar de persoon met een zorgbehoefte recht op heeft, dat betekent zowel de medische hulpmiddelen die vóór de Zesde Staatshervorming tot de bevoegdheid van de federale overheid behoorden als de aanvullende mobiliteitshulpmiddelen die reeds tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoorden (de aanvullingen die vroeger via VAPH werden verleend, of de aanvullingen die door de Phare worden verleend). Dit zal gerealiseerd worden door een samenwerking tussen het loket GGC met de instanties die instaan voor de aanvullende vergoedingen. De burger zal slechts één aanvraag moeten indienen.”

4.3.1. Uit de artikelen 5 en volgende van het samenwerkingsakkoord blijkt dat het uniek loket, in lijn met wat de bijzondere wetgever voor ogen had, inderdaad niet wordt opgevat als het organiseren van één Brussels loket in organisatorische zin.

4.3.2. Niettemin kan worden betwijfeld dat de regeling van het uniek loket zoals het is vormgegeven in het samenwerkingsakkoord in overeenstemming is met artikel 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989.

De in het samenwerkingsakkoord bedoelde regeling heeft weliswaar tot gevolg, althans na de overgangsperiode bedoeld in artikel 8 en volgende, dat op een inwoner van het tweetalig gebied- Brussel Hoofdstad slechts één regeling van toepassing zal zijn, naargelang de keuze die hij (niet) maakt. Het samenwerkingsakkoord impliceert echter niet wanneer de inwoner van Brussel zich tot een bepaald loket wendt, hij als gevolg van de aanvraag bij dit loket alle (tegemoetkomingen voor) mobiliteitshulpmiddelen kan bekomen waarop hij aanspraak kan maken. Zo lijkt uit artikel 6 van het samenwerkingsakkoord te volgen dat de inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die zich wendt tot het loket van de GGC, zelfs al is hij verzekerd bij de VSB, daardoor zijn aanspraken verliest op een (eventueel hogere) tegemoetkoming via de VSB. Omgekeerd lijkt een inwoner van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die is verzekerd bij de VSB, door zijn aanvraag in te dienen bij een zorgkas, zijn aanspraken te verliezen op (een eventueel hogere) tegemoetkoming in de GGC-regeling.

Dit probleem kan worden verholpen door te voorzien in een regeling waarbij door elk van de beide loketten wordt nagegaan of de aanvrager een (hogere of bijkomende) tegemoetkoming kan krijgen in het stelsel waarvoor men zich normaal gesproken tot het andere loket zou moeten wenden en waarbij, indien dat het geval is, die tegemoetkoming (ook) wordt toegekend via het loket waartoe de aanvrager zich heeft gewend. Allicht moet voor dergelijke gevallen eveneens worden voorzien in een financiële verrekening tussen de Vlaamse Gemeenschap en de GGC.

4.3.3. Daarnaast is de overgangsregeling zoals ze is uitgewerkt in de artikelen 8 tot 10, kennelijk in strijd met het principe van het uniek loket. Uit deze bepaling blijkt immers dat in de overgangsfase de betrokken personen met een handicap die een “basistegemoetkoming” van de GGC aanvragen, voor de aanvraag van de “aanvullende tegemoetkomingen” nog steeds een beroep moeten doen op de zorgkas (VSB – Vlaamse Gemeenschap) of op Phare (Franse Gemeenschapscommissie). Uit de tekst zelf van de artikelen 9 en 10 blijkt niet, zoals de gemachtigde van de Vlaamse Regering heeft uiteengezet, dat dit zal gerealiseerd worden door een samenwerking tussen het loket van de GGC met de instanties die instaan voor de aanvullende vergoedingen en dat de burger slechts één aanvraag zal moeten indienen. De overgangsregeling van artikel 63, vierde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 is te dezen overigens niet van toepassing, aangezien zij enkel geldt “[i]n afwachting van het sluiten van dit samenwerkingsakkoord”. Bovendien zou het principe van het uniek loket moeten impliceren dat de zorgkas en Phare ook de “basistegemoetkoming” van de GGC zouden moeten toekennen.

Het samenwerkingsakkoord moet op dit punt fundamenteel worden herzien om in overeenstemming te zijn met artikel 63, derde en vierde lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989.

ONDERZOEK VAN DE TEKST VAN HET VOORONTWERP

Opschrift en artikel 2

5. In het opschrift en in artikel 2 van het voorontwerp moet de datum van het samenwerkingsakkoord worden vermeld.

Artikel 3

6. Artikel 3 van het voorontwerp voorziet, net als het samenwerkingsakkoord zelf, niet in een specifieke datum van inwerkingtreding, maart bepaalt dat het te nemen instemmingsdecreet in werking treedt op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Aangezien het duidelijk in de bedoeling van de partijen bij het samenwerkingsakkoord ligt om het in werking te laten treden op 1 januari 2019, moet die datum van inwerkingtreding in het samenwerkingsakkoord zelf en niet in het voorontwerp van instemmingsdecreet.

Het staat dan aan elk van de betrokken overheden om de noodzakelijke maatregelen te nemen om zowel het samenwerkingsakkoord als het instemmingsdecreet tijdig aan te nemen en bekend te maken in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 3 van het voorontwerp heeft dan ook geen zin en moet worden weggelaten.

ONDERZOEK VAN DE TEKST VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Artikel 9

7. Volgens de gemachtigde van de Vlaamse Regering¹² volgt uit de combinatie van de artikelen 8 en 9 van het samenwerkingsakkoord, dat wanneer de GGC er niet in slaagt om een regeling aan te nemen met betrekking tot de “aanvullende tegemoetkomingen” binnen de drie jaar na de in werkingtreding van het samenwerkingsakkoord, de personen die op dit ogenblik zijn erkend door het VAPH en vanaf 1 januari 2019 de aanvullende tegemoetkomingen kunnen ontvangen via de VSB, geen beroep meer zullen kunnen doen op de VSB, als ze niet verzekerd

---

¹² De gemachtigde antwoordde het volgende op de hiernavolgende vragen:

“Houdt dit in dat de GGC hoe dan ook binnen de drie jaar de aanvullende tegemoetkomingen regelt?

Dat leggen we niet op in dit SA maar was wel de intentie van de betrokken deelentiteiten.

Indien dit uit artikel 6 zou volgen dat de GGC over zoveel tijd als nodig zou beschikken (dus indien nodig langer dan drie jaar) en de GGC niet binnen de drie jaar een regeling voor de aanvullende tegemoetkoming uitwerkt, wat gebeurt er dan met wie erkend is door het VAPH en na die drie jaar een aanvullende tegemoetkoming vraagt?

De aanvulling vanuit VSB zal dan enkel nog mogelijk zijn als iemand ook effectief verzekerd is bij VSB. Wie niet verzekerd is bij VSB, zal zich kunnen wenden tot GGC en aanvullend Cocof.

En wat gebeurt er als de GGC vóór het verstrijken van die drie jaar een regeling aanneemt? Volgt uit artikel 9 dan dat wie erkend is door het VAPH en voor de basistegemoetkoming een beroep doet op de GGC, dat die tot het einde van die drie jaar de keuze heeft tussen de VSB-regeling en de GGC-regeling voor de aanvullende tegemoetkoming.

Dan zal de notie aanvullende tegemoetkoming komen te vervallen omdat alles vervat zal zitten in de éne tegemoetkoming, zoals dat in VSB al het geval is.

Of is het de bedoeling dat de persoon zich in dat geval ook voor de aanvullende middelen verplicht tot de GGC moet wenden (dat is wellicht de bedoeling, aangezien het woord "maximum" betrekking heeft op de overgangstermijn).

Idd en het onderscheid met de basistegemoetkoming zal dan nog moeilijk te maken zijn.”

zijn via de VSB (voor de andere takken van de VSB). Dit houdt in dat de betrokken personen hetzij hun aanspraak op deze aanvullende tegemoetkoming verliezen, wat op gespannen voet zou kunnen staan met artikel 23 van de Grondwet, hetzij verplicht zijn een beroep te doen op de regeling van de Franse Gemeenschapscommissie.

Artikelen 11, 12 en 13

8. Deze bepalingen maken geen deel uit van de overgangsregeling en horen in een of meerdere aparte hoofdstukken te worden ondergebracht.

Artikel 13

9.1. Artikel 13 van het samenwerkingsakkoord bepaalt dat “[e]en protocolakkoord (...) de nadere modaliteiten [regelt]”.

Aldus lijkt in het samenwerkingsakkoord te worden bepaald dat de uitvoering ervan zal worden verzekerd door het protocolakkoord en moet dit protocolakkoord worden begrepen als een uitvoerend samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92*bis*, § 1, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

9.2.1. In advies 63.447/VR merkte de Raad van State over uitvoerende samenwerkingsakkoorden het volgende op:

“[H]et tweede en het derde lid van artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 [kunnen] logischerwijze slechts dan begrepen worden en met elkaar bestaanbaar zijn indien in het samenwerkingsakkoord dat behoort tot die welke de instemming van de wetgever behoeven, de essentiële elementen bepaald worden van de aangelegenheid die men wenst te regelen, aangezien bij de daaropvolgende uitvoerende samenwerkingsakkoorden alleen de minder essentiële of de louter technische aspecten ervan geregeld zullen worden.”¹³

9.2.2. Volgens de memorie van toelichting legt het samenwerkingsakkoord

“de basisprincipes vast van de werking van het uniek loket van de Vlaamse Gemeenschap aan de ene kant en van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie aan de andere kant. De verdere praktische uitwerking wordt opgenomen in een samenwerkingsprotocol.”

Voor zover in het betrokken protocolakkoord werkelijk slechts de praktische uitwerking zal regelen en geen essentiële elementen van de regeling zal bevatten, is deze bepaling aanvaardbaar.

---

¹³ Adv.RvS 63.447/VR van 12 juni 2018 over een voorontwerp van wet ‘houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreffende de financiering van de strategische spoorweginfrastructuren’, opmerking 5.3.

Het verdient evenwel aanbeveling om het protocolakkoord in artikel 13 uitdrukkelijk als een uitvoerend samenwerkingsakkoord te benoemen.¹⁴

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Veerle VERTONGEN

Jo BAERT

---

¹⁴ Zie adv.RvS 64.089/VR, opmerking 11.